

Plotseling opa

Plotseling opa

Sonnetten 2019-2020

Hans Manders

Voor Daan en Liene

Eerdere bundels met sonnetten:

De kou verdrijven, 60 sonnetten (2003)

Het leven gaat van A tot Z, sonnetten 2003-2010 (2010)

De dood komt op een doodgewone dag (2013)

De eeuwige stad, Rome in sonnetten (2015)

Vleugels op de Ventoux (2016, samen met Frits Criens)

Terwijl de tijd, Sonnetten en andere lichte gedichten (2017)

©Hans Manders, november 2020

Vooraf

Ik had het even helemaal gehad met het schrijven van sonnetten. Ik had er geen zin meer in. De kenmerken van de veertienregelige versvorm met zijn lange historie, die gedurende vele jaren tot steeds nieuwe creaties geleid hadden, konden me niet meer inspireren. De mogelijkheden van een rijmschema, het metrum, de wending na acht of elf versregels, ze daagden me niet meer uit. Ze waren gaandeweg gaan aanvoelen als een keurslijf waaruit ik – definitief, dacht ik- wilde ontsnappen. Mijn streven ooit nog Jan Kal te evenaren door een bundel met duizend sonnetten uit te brengen voelde ineens als een idiote gedachte, als ‘ijdelheid en najagen van wind’, om met de meester zelf te spreken.

Het had zeker ook te maken met het naderen van mijn zestigste levensjaar. Die leeftijd voelde als een mijlpaal, als een grens. De tijd, het hoofdthema van de meeste van mijn gedichten, begon langzaam te dringen. Waarom zou ik die dan nog langer verdoen met een zinloze bezigheid als het schrijven van sonnetten? Na ‘Bijna zestig’, dat ik begin 2019 schreef als inzending voor de Willem Wilmink dichtwedstrijd 2019, besloot ik dat het genoeg was. Een maandenlange periode van droogte brak aan.

Op 25 november 2019 gebeurde er evenwel iets wat de sonnettenschrijver in mij toch weer deed ontwaken. Mijn eerste kleinzoon werd geboren. Dat gegeven op zich en het feit dat Daan zijn komst niet echt had aangekondigd leidden, behalve tot allerlei intense gevoelens, ook tot een hele stroom nieuwe sonnetten. Die stroom droogde na een tijdje op, tot de gedachte aan de duizendsonnettenbundel toch

weer de kop opstak. Die zorgde ervoor dat zich opeens allerlei onderwerpen aandienen om in sonnetvorm door mij beschreven te worden, zoals het overlijden van mijn 96-jarige vader, de stralende lach van Carrie en de highlights van mijn geliefde. En natuurlijk de impact van corona. 2020 werd steeds meer een vruchtbaar sonnetjaar, zeker toen op 14 september ook nog eens mijn eerste kleindochter werd geboren. Liene heet ze, dit prachtige wondertje.

Misschien gaat hij er toch nog ooit komen, die bundel met duizend sonnetten. De tijd zal het leren.